

[Leif Hermann]

nen. Det ville undre mig meget, med det indhold denne konvention har.

Konventionen gør, som jeg også nævnte det i begrundelsen, en betydelig større herlighed ud af venerationen over for vores arkitektoniske arv i kraft af den brede definition af ordene »arkitektonisk arv«.

I denne sammenhæng må man nok også påpege, at det er ret forbløffende, hvad andre lande kan klare med hensyn til bygningsfredning, bygningsbevaring og skabelsen af forudsætningerne for det. Jeg tænker her på lande, som oven i købet økonomisk set er langt værre stillet end et land som Danmark, eksempelvis Polen, der som noget af det første, man gjorde efter krigen, ofrede økonomi og arbejdskraft på at genopbygge Warszawas gamle bydel, der var bombet ned til 1. sals højde. Men det gælder også et land som Tjekkoslovakiet, og det gælder enkelte af de tidligere randstater, hvor netop bygningsbevaringen indtager en langt mere fremtrædende plads end her i landet. Men som ministeren jo også ved fra miljøudvalgets sommerrejse i 1985, er Holland også med i det selskab, hvor bygningsfredning og bygningsbevaring hævder sig smukt.

Konventionens inddragelse af begrebet »grupper af bygninger« gør det, så vidt vi kan se, påkrævet, at vi får gennemført nogle lovændringer. Om dette spørgsmål siger ministerens egen fredningsdirektør i Kristeligt Dagblad for den 14. november 1986 – jeg citerer:

»... grupper af bygninger har vi ikke uden videre mulighed for at beskytte. I nogle tilfælde kan samlinger af bygninger være fredede, men ellers kan sådanne grupper være omfattet af en bevarende lokalplan ...« Og det er jo i sig selv, som vi har set det, ikke nogen garanti for bevaring.

Senere fremhæver fredningsdirektøren i den pågældende kronik, at vi generelt set må have andre regler for sådanne beskyttelsesinteresser. Endnu en gang: planlægning alene gør det ikke.

Et andet krav i konventionen er kravet om dokumentation.

Ganske vist kan vi et vist begrænset omfang støtte os til den nødvendige registrering, men det er, som jeg tidligere nævnte det, kun noget, der er et ufuldstændigt foretagende. Om en samlet og en systematisk dokumenta-

tion med tegninger, opmålinger, beskrivelser og den slags ting er der ikke tale.

Ser vi på de instrumenter, vi kan bruge til at stramme den fysiske planlægning, er det nok nødvendigt for os at sørge for, at man får indført en egentlig pligt til bevaringsplanlægning eller i hvert fald til at tage stilling til spørgsmålet om bevaring. Sådant som reglerne om § 6-redegørelserne i kommuneplanlægningen er formuleret, gives der ikke her nogen garanti for, at spørgsmålet rejses, og hvis det rejses, er der ingen sikkerhed for, at det får noget gennemslag i den færdige kommuneplan. Ganske vist skal kommuneplanerne, sådan som loven er formuleret, indeholde rammeangivelser for bevaring, men selve indsatsen for bevaringen har vi ikke nogen garanti for gennemføres, fordi det er muligt i kommuneplanerne at indsætte tilstrækkeligt brede forbehold, der gør bevaringshensigten illusorisk.

For lokalplanernes vedkommende gælder der jo det forhold, at ministeren har en indkaldebeføjelse i henhold til kommuneplanloven, men den er, hvis man i øvrigt skal tro den arbejdsgruppe, der i maj 1986 udarbejdede en rapport vedrørende bygningsbevaring, aldrig nogen sinde brugt i bevaringsmæssigt øjemed.

For at sikre, at vi nu for alvor kommer i gang med indsatsen for bevaring som led i en bredere og mere målrettet bevarings- og bypolitik, skal jeg på vegne af Socialistisk Folkeparti, Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Venstresocialisterne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen at forstærke indsatsen for bygningsfredning og bygningsbevaring samt i folketingsåret 1987-88 at fremkomme med forslag til lovgivning i overensstemmelse med følgende:

1. Kommunal registreringspligt for ejendomme og kvarterer opført før 1940 under hensyntagen til ejendommens bygningsmæssige kvaliteter, placering samt etablering af et statsligt dokumentationscenter.
2. Pligt til bevaringsplanlægning i kommuneplanerne ud fra helhedsvurderinger.
3. Sikring af vedligeholdelse af bevaringsværdige ejendomme opført før 1940.